
Kráva na stromě

Julian Earl

Jak správně léčit kočku

Dlouho jsem byl přesvědčený o tom, že tisíce tablet předepsaných psům, a zejména kočkám, zůstanou navěky tiše zavřené a nepoužité někde na poličkách a v šuplících jenom proto, že majitelům nikdo neukázal, jak je mají svým chlupatým mazlíčkům správně podat.

Sice se prodávají pomůcky z plastu, které usnadňují vložení prášku do zadní části tlamy, a některé léky zvířatům dokonce chutnají, ale bohužel až příliš často se stává, že si kočky buď nepřečtou etiketu s chvalozpěvem na vynikající příchutí, anebo s ní jednoduše nesouhlasí.

Některé kočky jsou ochotné smířit se s rozdrčenou tabletou vloženou do nějaké pochoutky, ale určité léky by se měly podávat vcelku a bez příměsí. Na to existuje pouze jediný správný způsob podání.

A co s těmi polodivokými a divokými, které začnou šílet, sotva se jich člověk dotkne? V takových případech není bezpečná ani níže popsaná technika a medikamenty by měly dostávat injekčně, popřípadě v potravě. Ačkoliv si to o mně někteří lidé myslí, nejsem úplný idiot, ani natolik statečný, abych se takovému zvířeti pokoušel otevřít tlamičku.

Dokonce i krotké a přátelské kočky proti polykání tablet protestují a člověk potřebuje asistenta, aby je přidržel v oblasti lopatek a zabránil jim sekat po vás předními tlapkami. Kromě toho si nezapomínám brát dlouhé rukávy pro případ, že by kočka nad pomocníkem zvítězila. Kdyby se stalo, že vaše kočka potřebuje nějaké léčivo ve formě tablety, postupujte následovně. Je to ten nejlepší a nejspolehlivější způsob.

Především nezapomeňte před a po této proceduře pohladit kočku po hlavě. Přátelský přístup pomůže navázat důvěru. Kromě toho lépe odhadnete kočičí temperament, přesvědčíte se, jak snáší doteky kolem hlavy, a můžete se předem připravit na její reakci.

Potom se postavte ke stojící nebo sedící kočce tak, abyste ji měli u své šikovníější ruky. Druhou – v mém případě levou – pevně sevřete její hlavu. Ukazováček a palec zasuňte ze strany tam, kde se sbíhají kočičí pysky. Důležité je, abyste jemně otočili hlavu do strany a současně vzhůru. Cílem je, aby nos směřoval nahoru, ale nikdy ho nezvedáme přímo. (Kočka by si myslela, že jí chcete hlavu utrhout, a začala by se bránit.) Něžně zakloňte zvířeti hlavu. V tu chvíli se tlama pootevře přibližně na pět milimetrů a objeví se v ní řezáky. Do této mezírky zasuňte špičky dvou prstů druhé ruky a jemně ji otevřete. Měli byste narazit na menší odpor, který opatrně překonáte a stáhnete spodní čelist tak, aby kočka měla tlamičku dokořán. Mezi palcem a ukazováčkem dominantní ruky mějte připravenou tabletu.

Když jste dostatečně jemní, nedělá kočkám potíže sedět se vztyčenou a zakloněnou hlavou. Vydrží v téhle pozici i několik minut. Zárukou úspěchu je správné uchopení.

V doširoka otevřené tlamičce uvidíte vzadu u kořene jazyka zářez ve tvaru písmene U. Právě tam je třeba umístit tabletu.

Hned potom uvolněte sevření čelisti i hlavy. Kočka zavře tlamičku a okamžitě se olízne. Tento reflex je doprovázen polknutím. Potom můžete ústní dutinu znovu otevřít a zkontrolovat její vnitřek, abyste si byli jistí úspěchem.

A nakonec – pokud jste veterinář – ustupte od stolu a přijímejte ovace od uzaslých majitelů. Jestliže se vám nepodaří trefit cíl, což je v našem případě zářez na kořeni jazyka, prášek sklouzne stranou, anebo dopředu, potom počítejte s tím, že ho kočka vyplivne. Příští pokus bude obtížnější, protože tableta bude ulepená a s největší pravděpodobností přilne k vašim prstům.

Ale věřte mi, že tohle je správný způsob, jak podat kočce léčivo. Chce to cvik, ale jakmile si ji jednou osvojíte, zjistíte, jak je tahle metoda snadná.

Selhala jednou jedinkrát a bohužel zrovna v okamžiku, kdy jsme měli den otevřených dveří a já tuhle metodu předváděl návštěvníkům na kočce veterinární sestry. Mícka bohužel nepochopila, k jakému důležitému úkolu se propůjčila, a vyplivla tabletu obecnstvu k nohám. Naštěstí se mi poda-

řilo celou proceduru úspěšně zopakovat. Značně se mi ulevilo. Popsanou metodu zdárně používám dobrých pětadvaceti let u koček všech velikostí, barev a tvarů.

Některé kočky vás velmi rychle prokouknou a dají vám najevo, že mají opakující se rutiny plné zuby, jiné jsou k lidským nedostatkům tolerantní. Například můj osmnáctiletý kocour s chronickým onemocněním ledvin. Čtyři nebo pět let jsem mu podával tablety na zlepšení jejich funkce, někdy dostával přípravky na podporu chuti k jídlu a občas antibiotika. Sluší se podotknout, že byl nadprůměrně milý a mazlivý. Nikdy se nepral ani neutíkal a celá léta poctivě bral svoje prášky, aniž by si někdy postěžoval.

Další pozoruhodná věc je jeho jméno: Kůň. Dostal ho po zlomyslné komiksové postavě z Nového Zélandu. Jeho fotku jsem do knihy záměrně nepřidal. Jak by to vypadalo? Z obrázku by na vás zíral velký stříbrný kocour a pod ním titulek *Kůň*? Někteří štouralové by si jistě položili otázku, co jsem to za veterináře? Ještě by mi zničil pověst!

Kůň byl v každém ohledu mimořádný. Tablety i speciální dieta mu prospívaly, ale v osmnácti letech zemřel po operaci nádoru v krku. Ale skončil doma na svém nejoblíbenějším místě – v mé náruči.